

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci **žalobce Města Jičín, se sídlem Jičín, Žižkovo nám. 18,** proti **žalovanému Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje**, **se sídlem Hradec Králové, Wonkova 1142,** za účasti občanského sdružení Volše Jičín, se sídlem Jičín, Kolárova 116, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 30 Ca 69/2003 - 39 ze dne 5. 1. 2004,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 30 Ca 69/2003 - 39 ze dne 5. 1. 2004 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadl nadepsaný rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, kterým byla zrušena rozhodnutí stěžovatele č. j. 2797/ZP/2003-Br-3 ze dne 18. 6. 2003 a rozhodnutí Městského úřadu Jičín č. j. ŽP-02/3512/498/03/Sm ze dne 3. 4. 2003 a věc byla vrácena stěžovateli k dalšímu řízení.

Žalobce podal dne 3. 2. 2003 k Městskému úřadu Jičín, odboru životního prostředí, žádost o pokácení jednoho stromu – Javoru stříbrného v Jičíně, ulici F., nacházejícího se na pozemku v jeho vlastnictví, a to z důvodu připravované rekonstrukce uvedené ulice. V průběhu správního řízení se jako účastníci tohoto řízení přihlásily Základní organizace Č. o. p. „K.“ a O. s. V. J. Dne 3. 4. 2003 pak Městský úřad Jičín jako orgán příslušný podle ust. § 76 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 114/1992 Sb.“), vydal své rozhodnutí č. j. ŽP-02/3512/498/03/Sm, kterým dle ust. § 8 odst. 1 téhož zákona povolil pokácení uvedeného stromu za podmínek

stanovených v tomto rozhodnutí, konkrétně při uskutečnění náhradní výsadby. Učinil tak po zvážení estetického hlediska zásahu na stromu, nemožnosti jeho dalšího příznivého vývoje a růstu a nadstandardní náhrady za pokácený strom řadou nových stromů a vylepšení zeleně v lokalitě. V rozhodnutí Městský úřad Jičín dále uvedl, že rozhodl po zvážení všech stanovisek, po fyzickém ohledání stromu a rovněž s ohledem na znalecký posudek A. o. p. a k. P. Proti tomuto rozhodnutí podalo O. s. V. J. odvolání. Stěžovatel svým rozhodnutím č. j. 2797/ZP/2003-Br-3 ze dne 18. 6. 2003 odvolání vyhověl a změnil výrok napadeného rozhodnutí Městského úřadu Jičín tím, že jej celý nahradil, a to tak, že po provedené změně zní: Městský úřad Jičín, odbor životního prostředí, příslušný podle ustanovení § 76 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., ve smyslu ust. § 8 odst. 1 tohoto zákona a v souladu se zákonem č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, nepovoluje Městu Jičín pokácení 1 ks vzrostlého javoru stříbrného (Acer saccharinum) rostoucího mimo les na pozemku p. p. č. 848/6 v k. ú. J. na ulici F. Na základě zvážení posudku, jehož zpracování zadal, vlastního šetření a posouzení námitek žalobce dospěl totiž stěžovatel k závěru, že je možné a finančně únosné dřevinu zachovat a prodloužit její životnost v rozhodnutí popsanými odbornými zásahy. Proti tomuto rozhodnutí stěžovatele podal žalobce žalobu, kterou se domáhal jeho zrušení.

Krajský soud v Hradci Králové kasační stížností napadeným rozsudkem uvedené rozhodnutí stěžovatele o odvolání zrušil. Zároveň zrušil i rozhodnutí Městského úřadu Jičín jako správního orgánu rozhodujícího v prvém stupni a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení. V odůvodnění svého rozsudku krajský soud dospěl k závěru, že stěžovatel ve svých úvahách nepřekročil zákonem č. 114/1992 Sb. stanovené meze správního uvážení a ani je nezneužil. Konstatoval naopak, že skutkové okolnosti, z nichž při volném uvážení vycházel, byly zjištěny v potřebném rozsahu a správným procesním postupem, jsou logické, a tudíž i závěry z nich vyvozené jsou v souladu se zákonem. V tomto směru, jak uvedl krajský soud, stěžovatel ve svých úvahách tedy nepochybil. Soud však jeho rozhodnutí přesto zrušil, a to pro dále uvedené pochybení stěžovatele. Ten totiž podle jeho názoru nezjistil absenci podmínky řízení na straně správního orgánu rozhodujícího v prvém stupni, spočívající ve vyloučení pracovníků tohoto správního orgánu podle ust. § 9 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Pracovníci - zaměstnanci městského úřadu – jsou podle soudu obecně v pracovním nebo obdobném poměru k příslušnému městu a jsou v pozici podřízenosti a závislosti k jeho orgánům, zejména ke starostovi a radě. Jejich postavení se tedy vyznačuje celou řadou vazeb charakteristických pro vztah mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem, mimo jiné povinností zaměstnance dbát pokynů svých nadřízených. Bez významu není podle soudu ani ekonomická závislost na zaměstnavateli. Podle soudu již pouhá existence těchto skutečností může zcela nepochybně vyvolávat u pracovníků městského úřadu, pověřených projednáváním a rozhodováním konkrétních věcí, právě onen zmíněný poměr k věci, kdy lze mít důvodné obavy z toho, že při této činnosti nejsou a nemohou být zcela nestranní a nezaujatí. Je tomu tak podle soudu zákonitě vždy v případech, kdy jsou představitelé obcí a měst přímo zainteresováni na výsledcích rozhodnutí vydávaných v přenesené působnosti, tak jako tomu bylo i v přezkoumávané věci. S ohledem na zaměstnaneckou závislost pracovníků Městského úřadu Jičín na žalobci lze podle soudu mít vždy pochybnosti o jejich nepodjatosti. Na této skutečnosti nemůže přitom nic změnit ani okolnost, že nikdo z účastníků řízení námitku podjatosti neuplatnil. Stav podjatosti totiž existuje i bez ní, nezávisle. Rozhodování vyloučeným pracovníkem je závažnou procesní vadou, která je vždy důvodem pro zrušení rozhodnutí v odvolacím řízení. Žalovaný však uvedenou skutečnost zcela přešel. Rozhodl tak podle soudu na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, čímž porušil ust. § 3 odst. 1, 3 a 4 správního řádu. Vzhledem k tomu musel krajský soud podle svých slov

zrušit pro vady řízení jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí, které mu předcházelo, a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení. Soud rovněž uvedl, že bude třeba znovu rozhodnout o žádosti o povolení kácení stromu, pokud ovšem nebude vzata zpět s ohledem na to, že plánovaná rekonstrukce ulice, na níž se strom nachází, již byla provedena.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti dovozuje, že rozsudek krajského soudu je nezákonný ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tj. pro nesprávné posouzení právní otázky soudem, přičemž touto otázkou se má na mysli posouzení podjatosti pracovníků Městského úřadu Jičín. Stěžovatel se neztotožňuje s tvrzením krajského soudu, když uvádí, že sám plně respektoval nejen zákon č. 114/1992 Sb., nýbrž také správní řád, zejména jeho ust. § 3 odst. 1 a 4, neboť vycházel z provedeného místního šetření a ze znaleckého posudku, tedy ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Stěžovatel poukazuje na to, že jeho závěr částečně potvrzuje i samotný rozsudek krajského soudu. Stěžovatel dále uvádí, že se otázkou podjatosti zabýval, avšak ve vedeném správním řízení nezjistil skutečnosti nasvědčující vyloučení všech pracovníků městského úřadu. Dále ve své kasační stížnosti obšírně rozvádí důvody, proč nelze dovodit pochybnost o nepodjatosti všech pracovníků městského úřadu ze skutečnosti, že jsou v pracovním nebo obdobném poměru k příslušnému městu. Poukazuje mj. na ústavní a zákonné zakotvení možnosti, aby veřejnou správu vykonával stát nejen svými orgány, nýbrž též i jinými veřejnoprávními subjekty. Přenesení působnosti orgánů státní správy na orgány samosprávy znamená, že samospráva vykonává tuto přenesenou působnost jménem státu, nikoli jako působnost vlastní. V důsledku toho orgány státní správy vykonávají kontrolu nad výkonem „přenesené“ státní správy samosprávou, vydávají závazné pokyny a směrnice, jakým způsobem má být samosprávnými orgány o právech a povinnostech občanů rozhodováno. Obce plní v přenesené působnosti úkoly na jednotlivých úsecích státní správy v rozsahu, který stanoví zvláštní zákony, mj. zákon č. 114/1992 Sb. Uvedený zákon předvídá a umožňuje, aby o věci účastníka řízení, kterým je město, rozhodoval městský úřad tohoto města. Stěžovatel dovozuje, že tento zákon, který vychází z ústavního pořádku České republiky, přímo ukládá povinnost městskému úřadu rozhodnout ve věci týkající se města jako účastníka řízení. Dle jeho názoru nelze z pracovního nebo obdobného poměru pracovníků městského úřadu vůči městu dovozovat pochybnosti o jejich nepodjatosti. Orgány samosprávy mohou do oblasti přenesené působnosti zasahovat jen v rozsahu stanoveném zákonem. Rada obce sice kontroluje plnění úkolů obecním úřadem, jedná se nicméně o úkoly v oblasti samostatné působnosti. Závěr krajského soudu by vedl k tomu, že velká většina správních řízení by nemohla být ukončena, neboť správní řád neumožňuje vyslovit podjatost celého správního orgánu a následně delegovat či atrahovat rozhodování na jiný správní orgán. Takovou možnost nedává podle stěžovatele ani obecná úprava zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 128/2000 Sb.“) či zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 129/2000 Sb.“). Stěžovatel dále namítá rovněž nepřezkoumatelnost rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové dle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Soud je podle něj v souladu s ust. § 75 odst. 2 s. ř. s. povinen a oprávněn přezkoumat napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Žalobní meze jsou stanoveny v žalobě, avšak v daném případě mezi žalobními body není možná podjatost pracovníků městského úřadu uvedena. Na základě těchto skutečností je dle stěžovatele rozsudek nepřezkoumatelný, neboť nedodržení mezí žaloby je taková vada řízení, která má za následek nezákonnost napadeného rozsudku. Ve stejném pochybení krajského soudu pak spatřuje stěžovatel i naplnění důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nesprávné posouzení právní otázky soudem. S ohledem na uvedené důvody stěžovatel navrhl Nejvyššímu správnímu soudu, aby rozsudek Krajského

soudu v Hradci Králové zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Stěžovatel rovněž bez dalšího odůvodnění navrhl přiznat kasační stížnosti odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s.

Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že souhlasí s argumenty stěžovatele ve věci podjatosti úředníků městského úřadu. Poukazuje na skutečnost, že při akceptaci názoru krajského soudu by prakticky všechna řízení správních orgánů při rozhodování o záležitostech obcí a krajů nemohla být řádně ukončena. Při domněnce, že zaměstnanci města zařazení do orgánu města jsou s ohledem na svou finanční závislost podjati, by byla potlačena otázka jejich samostatnosti, odbornosti, volného hodnocení důkazů a rozhodování v souladu se zákony, zejm. se správním řádem a zákonem č. 312/2002 Sb., o úřednicích územních samosprávných celků a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 312/2002 Sb.“), ve kterém jsou stanoveny základní povinnosti úředníka. Z pohledu přijatého krajským soudem by se pak obec jevila jako despota, ze kterého musí mít jeho zaměstnanci strach a musí mu tedy sloužit, byť by jejich jednání bylo v rozporu se zákony.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudku krajského soudu v rozsahu důvodů uplatněných kasační stížností. Vyšel přitom z následujících úvah.

Podle ust. § 9 odst. 1 správního řádu je pracovník správního orgánu vyloučen z projednávání a rozhodování věci, jestliže se zřetelem na jeho poměr k věci, k účastníkům řízení nebo k jejich zástupcům lze mít pochybnost o jeho nepodjatosti. Podle ust. § 59 odst. 1 správního řádu odvolací orgán přezkoumá napadené rozhodnutí v celém rozsahu; je-li to nutné, dosavadní řízení doplní, popřípadě zjištěné vady odstraní.

Soud uznává, že vada spočívající v tom, že na projednávání a rozhodování věci se účastnil pracovník správního orgánu, který byl ve smyslu ust. § 9 správního řádu vyloučen pro pochybnosti o jeho nepodjatosti, je procesní vadou, která obecně může mít vliv na zákonnost takového rozhodnutí. Je však třeba vždy vyjít z toho, že toto pravidlo se uplatní v prvé řadě pro konkrétní rozhodnutí toho správního orgánu, jehož je taková osoba pracovníkem. Jestliže jde o správní orgán, který o věci rozhoduje v prvém stupni, pak je v rámci soudního přezkumu pravomocného správního rozhodnutí o odvolání proti takovému rozhodnutí třeba vždy zkoumat, zda a jaký vliv mohla mít taková vada i na rozhodnutí správního orgánu, který o věci rozhodoval ve druhém stupni. Při posouzení této otázky je přitom nutné vyjít z charakteru správního řízení, které tvoří zásadně jeden celek, skládající se z řízení před orgánem prvého stupně a odvolacím orgánem, a které je zásadně ukončeno až pravomocným rozhodnutím, jímž je v případech, bylo-li prvostupňové rozhodnutí napadeno řádným opravným prostředkem, až rozhodnutí o tomto opravném prostředku. Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích opakovaně uvádí, že díky tomuto charakteru správního řízení je přípustné, aby případná pochybení a nedostatky řízení vedeného před správním orgánem prvého stupně byly odstraněny, resp. napraveny v řízení před odvolacím orgánem. Je-li vada řízení vedeného v prvém stupni plně zhojena v řízení odvolacím, není správní řízení jako celek stiženo vadou, která by způsobovala nezákonnost napadeného rozhodnutí (v obdobném duchu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 A 10/2002 – OL – 269 ze dne 13. 4. 2004, judikát publikovaný ve Sb. NSS pod č. 280/2004). Při posouzení otázky vlivu, jaký mohlo mít na zákonnost rozhodnutí vyloučení pracovníka správního orgánu rozhodujícího v prvém stupni, je pak podle Nejvyššího správního soudu třeba zhodnotit i to, jakým ze způsobů uvedených v ust. § 59 odst. 2 a 3 správního řádu odvolací orgán rozhodl. Obecná úprava odvolacího řízení ve správním řádu, která se v daném případě plně použije, totiž kombinuje prvky systému

kasačního, (jestliže druhostupňový orgán rozhodnutí zruší a případně vrátí orgánu prvního stupně k novému rozhodnutí) a prvky systému apelačního (jestliže druhostupňový orgán rozhodnutí orgánu prvého stupně změní, tj. kdy ve věci rozhodne sám). Rozhodnutí, jímž je k odvolání napadené rozhodnutí změněno na rozdíl od rozhodnutí, jímž se odvolání zamítá a napadené rozhodnutí potvrzuje, netvoří s rozhodnutí prvého stupně jeden celek, nýbrž jde o rozhodnutí samostatné. V případech, kdy odvolací orgán ve věci rozhoduje sám, tj. když po přezkoumání rozhodnutí správního orgánu prvého stupně v celém rozsahu a po případném doplnění řízení nebo odstranění zjištěných vad (§ 59 odst. 1 správního řádu), dospěje k závěru, že je nezbytné rozhodnutí změnit, je totiž zásadně třeba zkoumat, zda vadami netrpělo řízení o odvolání či zda případné vady řízení v prvém stupni byly postupem odvolacího orgánu zhojeny. V případech, kdy se uplatní princip apelační a kdy tedy odvolací orgán o právu či povinnosti, která je předmětem správního řízení, rozhodne sám (resp. kdy rozhodnutí orgánu prvého stupně změní), by pak podle Nejvyššího správního soudu byla případná vada řízení před právním orgánem prvého stupně spočívající ve skutečnosti, že se na projednávání a rozhodování podílel pracovník vyloučený podle ust. § 9 odst. 1 správního řádu, zhojena samou skutečností, že o právu či povinnosti rozhodoval definitivním způsobem až odvolací orgán. V daném případě o právu žalobce pokácet strom, který je jeho vlastnictvím a který stojí na jeho pozemku, ve skutečnosti v plném rozsahu a po uskutečnění vlastního dokazování rozhodl stěžovatel a nikoliv Městský úřad Jičín jako orgán žalobce. O nepodjatosti pracovníků stěžovatele žádný z účastníků řízení ani krajský soud nevyslovili pochybnost.

Na základě této výchozí úvahy pak Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost stěžovatelovy námitky o překročení mezí přezkumu správního rozhodnutí soudem v řízení o žalobě. Krajský soud zrušil rozhodnutí stěžovatele pro vadu řízení spočívající v tom, že existovala pochybnost o nepodjatosti pracovníků správního orgánu, který ve věci rozhodoval v prvém stupni. Svoji povahou by se jednalo o vadu dle ust. § 76 odst. písm. c) s. ř. s. K takovýmto vadám však soud přihlíží ex offo jen tehdy, jestliže tato vada nebyla a nemohla být žalobci známa právě pro nesprávný postup správního orgánu a zároveň mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (viz rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 8. 1996 č. j. 6 A 147/94 – 18 publikovaný v Právních rozhledech 1997, návazně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2003 č. j. 2 Azs 23/2003 – 39 uveřejněný pod č. 272/2004 Sb.). V dané věci je však třeba mít na paměti, že napadeným rozhodnutím je rozhodnutí odvolacího správního orgánu, jímž bylo také rozhodnuto o právu. Z hlediska zákonnosti takového rozhodnutí by proto měla význam jen podjatost pracovníků odvolacího správního orgánu. Podjatost pracovníků správního orgánu prvého stupně by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu druhého stupně toliko tehdy, bylo-li by prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Pokud Krajský soud v Hradci Králové v dané věci shledal podjatost pracovníků Městského úřadu Jičín, aniž to bylo kterýmkoliv účastníkem namítáno a navíc aniž se tato skutečnost dotýkala napadeného rozhodnutí, porušil tím ust. § 75 odst. 2 s. ř. s. Tato vada přitom mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí krajského soudu o věci samé. Nejvyšší správní soud tedy shledal naplnění důvodu kasační stížnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Pouze pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že ani samotný závěr krajského soudu o pochybnostech o nepodjatosti pracovníků Městského úřadu Jičín není podle jeho přesvědčení správný. V projednávané věci podala žádost o pokácení stromu obec a o této žádosti rozhodoval orgán obce, městský úřad. Příslušnost tohoto orgánu vydat rozhodnutí o takové žádosti je založena ust. § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 114/1992 Sb., přičemž z ust. § 75 odst. 2 téhož zákona vyplývá, že rozhoduje-li obecní (městský) úřad

jako orgán ochrany přírody, vykonává tím na tomto úseku státní správu. Obecní úřad tedy jako orgán obce, jakožto jednotky územní samosprávy, vykonává působnost v oblasti státní správy, která na něj byla v souladu s uvedeným zákonem, a tedy postupem aprobovaným čl. 105 Ústavy České republiky, přenesena. Orgány obce jsou přitom povolány k výkonu státní správy v celé řadě dalších oblastí, např. ve věcech stavebního řízení, živnostenského podnikání, požární ochrany apod. V mnoha případech přitom i v těchto oblastech může nastat a běžně nastává situace, kdy účastníkem správního řízení vedeného orgánem obce je obec sama. Zákonodárce přistoupil k takovému zákonnému a přitom ústavně konformnímu řešení, které připouští, aby v kterémkoliv stupni správního řízení o právu nebo povinnosti územně samosprávné jednotky na konkrétním úseku státní správy rozhodoval orgán tohoto územněsprávního celku. Pracovník takového orgánu v daném řízení nevystupuje prvotně jako zaměstnanec, nýbrž jako úředník územně samosprávného celku, mezi jehož základní povinnosti podle zákona č. 312/2002 Sb. patří mj. dodržovat ústavní pořádek, právní předpisy vztahující se k práci jím vykonávané, hájit při výkonu správních činností veřejný zákon, jednat a rozhodovat nestranně bez ohledu na své přesvědčení a zdržet se při výkonu práce všeho, co by mohlo ohrozit důvěru v nestrannost rozhodování [§ 16 odst. 1 písm. a), b), c) a f) cit. zákona]. Tyto povinnosti pak má úředník i při výkonu státní správy, která byla na orgán samosprávy zákonem přenesena (§ 2 odst. 3 cit. zákona). Skutečnost, že zákon uvedené povinnosti úředníků územních samosprávných celků takto explicitně vypočítává, je podle Nejvyššího správního soudu třeba vnímat právě i v souvislosti s tím, že tito úředníci jsou v mnoha případech povoláni k rozhodování o věcech týkajících se obce či kraje, tedy de facto jejich zaměstnavatelů. Nejvyšší správní soud je tak přesvědčen, že pouze tato situace, která je zákonem výslovně připuštěna, předpokládána a vyžadována, nemůže být bez dalšího důvodem podjatosti pracovníka orgánu územně samosprávného celku, a to i přes pracovní či jiný obdobný vztah k takovému celku jakožto účastníkovi řízení či z toho plynoucí jistou finanční závislost. Aby pochybnosti o podjatosti konkrétního úředníka byly v takových případech dány, musela by přistoupit ještě další skutečnost, např. důvodná obava z ovlivňování úředníka ze strany jeho zaměstnavatele v konkrétním případě. Chybnost úvahy krajského soudu o vyloučení pracovníků Městského úřadu Jičín spočívá i v tom, že v případě jejího uznání by došlo k vyloučení všech pracovníků správního orgánu, tedy de facto vyloučení celého správního orgánu, což však správní řád ve svém ust. § 9 nepřipouští. Správní řád ani zákon č. 114/1992 Sb., který je ke správnímu řádu ve vztahu speciálního právního předpisu, nepočítají s možností přenést působnost rozhodnout v konkrétní věci na jiný správní orgán, ani s možností, že by si orgán instančně nadřízený působnost k rozhodnutí ve věci atrahoval. Takovou úpravu ostatně neobsahují ani zákon č. 128/2000 Sb. a zákon č. 129/2000 Sb. Uvedené předpisy naopak obsahují ustanovení, jež mají zajistit jednotný výkon přenesené státní správy orgány územních samosprávných celků prostřednictvím institutu dozoru nad výkonem přenesené působnosti, za jejichž použití by bylo možno eliminovat případné excesy spočívající v „nadržování“ vlastní obci či kraji (srov. § 126 zákona č. 128/2000 Sb. a § 81 odst. 2 zákona č. 129/2000 Sb.).

Nejvyšší správní soud tedy na základě výše uvedených úvah shledal naplnění uplatněných důvodů kasační stížnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové zrušil a věc mu vrací k dalšímu řízení. V něm je krajský soud vázán právními názory Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku vyslovenými (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). Vzhledem ke skutečnostem, že žádost o odkladný účinek nebyla stěžovatelem žádným způsobem zdůvodněna, že ze správního i soudního spisu lze zjistit, že rekonstrukce ulice F. byla provedena bez destrukce předmětného stromu a rovněž

s ohledem na výrok rozhodnutí ve věci nerozhodoval Nejvyšší správní soud o této žádosti samostatně.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne podle § 110 odst. 2 s. ř. s. Krajský soud v Hradci Králové v novém rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 16. prosince 2004

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu